

MELISSA LANDERS

Elidegenítve

Dream
válogatás

Két évvel ezelőtt derült fény arra, hogy létezik egy másik bolygó, melyen az emberekhez hasonló lények élnek, a l'eihrek. Bár kinézetükben szinte azonosak az emberi fajjal, de technológiájukban, felfogásukban és az élethez való hozzáállásukban teljesen különböznek. Egy jóval fejlettebb fajt képviselnek, és céljuk a Földön élő emberekkel való barátságos kapcsolat kiépítése.

Cara, a 17 éves diáklány az egyik legkiválóbb tanulója a midtowni középiskolának. Egy nap az igazgató hívhatja az irodájába, és fontos hírt közöl vele: a l'eihrek őt választották ki arra, hogy egyik cserediákjukat vendégül lássa otthonában egy teljes évre.

Carának egy éve van rá, hogy megismerje Aelyxet. Ám az emberek kétkedve fogadják a más bolygóról érkező idegeneket. Cara barátai is egyre bizalmatlanabbak Aelyxszel szemben. És ahogy az emberek és a l'eihrek kapcsolata egyre inkább kezd megínogni, úgy fűzik egyre szorosabb szálak a lányt Aelyxhez. Lehetséges, hogy a két nép közötti összecsapás elkerülhetetlen lesz? Vajon milyen szerep jut Carának és Aelyxnek ebben a kiélezett helyzetben? Elég erős a szerelmük, hogy átvészeljék a megpróbáltatásokat, vagy örökre el kell engedniük egymást?

Melissa Landers korábban tanításból élt, de aztán otthagyta a katedrát, hogy elképzelt világokban folytathassa a kalandozást. Így lett belőle író. Büszke sci-fi rajongó, ezért nem fél nyilvánosan megjelenni Leia hercegnő jelmezében – csak előbb engedélyt kell kérnie a férjétől és a gyerekeitől. Családjával Amerikában, Cincinnati-ben él.

Tudjon meg többet a trilógiáról:

www.melissa-landers.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

*Dream
válogatás*

„A könyv tökéletes keveréke a sistergő romantikának, a dinamikus akciónak és az ideglesztő izgalmaknak.”

Goodreads

„A regény egyszerre elgondolkodtató és könnyed. A főszereplők dilemmái és döntési helyzetei teszik dinamikussá a cselekményt. Türelmetlenül várom a következő részt!”

Barnes and Noble

„Intergalaktikus cserediákok – zseniális ötlet. Végre egy olyan könyv, ahol a sablonos elemek helyett van valami újdonság.”

Amazon

„Idegen kultúra, idegen világnézet, idegen lények. De képes az emberiség szembenézni egy számára ismeretlen fajjal? Elfogadja az újat, vagy ellenáll? A szerző egy fiktív világot teremt olyan módon, hogy közben gondolkodásra ösztönzi az olvasót.”

VOYA

„Landers remekül szövi a történetbe a komoly témákat. Társadalmi és etikai kérdések észrevétlenül ágyazódnak be egy látszólag egyszerű, de szórakoztató eseménysorba.”

Booklist

Elidegenítve

— részlet —

1. FEJEZET

Győzelem. Cara Sweeney-nek szívügye volt a győzelem, ráadásul érzéke is volt hozzá. A Kiemelkedő Diákok Társaságának elnöki tisztje? Kipipálva. Fiala Vezetők Díj? Az is megvan. Első helyezés az állami vita-versenyen? Pipa! Két egymást követő évben? Dupla pipa! És bár egy ideig úgy tűnt, nem ő beszélhet majd a végzősök nevében a tanévzárón, végül csak sikerült elérnie, hogy őt bízzák meg a megtisztelő feladattal. Ehhez szükség volt arra a tudományos hatalomátvételtre, amit a nyári szünet alatt hajtott végre a Midtown Gimnáziumban, és amitől az iskola főstréberei még most is a ceruzájuk végét rágcsálják. Mintha csak a nagypolitika aljas eszköztárából kölcsönözte volna az ötletet, Cara újra megcsinálta az emelt szintű matematikaérettségit, és a korábban megszerzett kilencvenkét pontját feltornázta százra. Ezzel pedig átvette a vezetést Marcus Johnson elől a záróbeszédért folytatott küzdelemben. A titokban végrehajtott támadás teljesen készületlenül érte Marcust, és hacsak nem romlanak le Cara jegyei ebben az évben – aminek nagyjából *nulla* a valószínűsége –, a szerencsétlennek semmi esélye, hogy év végére újra magához ragadja a záróbeszéd jogát.

De Cara biztos volt benne, hogy a röhögéstől leesne Marcusról a lacrosse-meze, ha most látná: az iskolaigazgató

asztala előtt ült, mélyen belesüppedve a látogatók számára fenntartott karosszékbe, és azon volt, hogy valamilyen összefüggő választ préseljen ki magából arra a „nagyszerű hírre”, amit Mr. Ferguson úgy nyújtott át neki ebben a pillanatban, mint valami kibiztosított kézigránátot.

– Attól tartok, nem fogod fel, mennyire nagy dolog ez. Nem csak neked, de az egész iskolának. – Ferguson iskolagazgató barna hernyóra emlékeztető szemöldöke feljebb csúszott a homlokán. – A l’eihrek téged választottak az ország összes szónokjelöltje közül! Ez harmincezer végzőst jelent!

– Mmmm-hmm. – Cara zavartan bólintott, és próbálta felfogni a dolgot. Lehet, hogy valami félreértés történt. Pár éve, amikor anya megbetegedett, abbahagyta a focit és a tornát, nem vállalt több önkéntes mentorálást, és a sakk-klubból is kiszállt, márpedig a jó tanulmányi eredményeknél több kell ahhoz, hogy manapság felfigyeljen valakire egy ösztöndíjbizottság. Miért nem valaki olyat választottak, aki több mindenben jeleskedik?

– Vállalnod kell bizonyos feladatokat, hogy megkaphasd az ösztöndíjat, de azt hiszem, hogy ez egy életre szóló lehetőség. – Mr. Ferguson Carára fogta a márvány töltőtollát, és úgy tett, mintha elsütné, mint valami apró pisztolyt. – Különösen egy kezdő újságírónak. Gondolj arra, micsoda blog születhetne a dologból.

Vállalnia kell bizonyos feladatokat? Ennél enyhébben nem is fejezhette volna ki magát az igazgató. Cara hátrébb csúszott a széken, és közben érezte, hogy a combja hozzátapad az átmelegedett bőrkárpithoz.

– Óóó, rendben. Igen, persze, hogy örülök. Csak nagyon meglepődtem. Nem is pályáztam.

– Nem kellett pályázni. Minden középiskola benevezte a legesélyesebb jelöltjét, a l’eihrek pedig választottak. – Esélyt

sem adott Carának, hogy félbeszakítsa. – Látták az állami vitaverseny döntőjéről készült felvételt. Nagyon tetszett nekik, hogy olyan – itt felemelte a kezét, és idézőjeleket csinált az ujjával – szenvedélyesen érveltél.

– Micsoda? – vonta fel Cara a szemöldökét. Szenvédélyesen? Addig gyötörte az ellenfél csapatát, amíg a kapitányuk sírva nem fakadt és le nem viharzott a színpadról. A l'eihreknek, akikbe annyi érzelem szorult, mint egy marék tűlevélbe, bejött ez a stílus?

– Ez óriási dolog! – Mr. Ferguson elhallgatott egy pillanatra, lebiggyesztette a száját, és egy lezárt dossziéra bökött. – Mégsem tűnsz úgy, mint aki nagyon örülne. Tavaly azt mondtad, érdekelnék a diákcseraprogramok.

Ja, ez igaz. De nem ugyanaz Európába utazni, meg egy másik galaxisba.

Mr. Ferguson előrehajolt a székében, és rákönyökölt a fényes mahagóni asztalra. A vastag szemüveg mögött ellágyult a tekintete, és suttogóra fogta.

– Ugye nem félsz a l'eihrektől?

– Nem! – vágta rá Cara, és beletörölte az izzadt tenyerét a szoknyájába. – Dehogysis.

Oké, talán egy kicsit. Amikor két évvel korábban a l'eihrek felvették a kapcsolatot a Földdel, ő is ugyanolyan lelkes volt, mint mindenki más. De az idegenek állandó titkoszkodása miatt ez hamar megváltozott, és most összeszorult a gyomra, ha rájuk gondolt. És bármennyire is szeretett volna világot látni, a Földön kívüli kirándulás nem szerepelt a tervei között.

– Figyelj ide, Cara. Nem akarom, hogy bármi olyat csinálj, amitől rosszul érzed magad. A fiatalember, mármint a fiatal... gyakorlatilag megegyezik a DNS-ünk, úgyhogy azt hiszem, hívhatom...

– Diáknagykövetnek – szakította félbe ekkor egy éles hang az igazgatót. Cara összerándult a széken. A szoba sarkában bujkáló idős katonatiszt olyan tökéletesen beleolvadt a zöld függönyökbe, hogy Cara szinte teljesen megfeledkezett a jelenlétéről.

– Így van – bólintott Mr. Ferguson. – A diáknagykövet, aki nálatok fog lakni, pont olyan, mint te. Kitűnő tanuló, még l’eihri mércével is, ami azért nem akármilyen. – Felvett egy fényképet az asztaláról, és odanyújtotta Carának. – Most töltötte be a tizennyolcat. Aelyxnek hívják.

Cara futó pillantást vetett a képre, majd visszaadta. Különösebben nem érdekelte, hogy néz ki, ő ugyanolyannak látta mindegyiket.

– Hát, ez az ösztöndíj tényleg igazán... – Mi is az ideillő szó? Pazar? Rendkívüli? – ...nagylelkű. Sokkal nagylelkűbb, mint amelyekre pályáztam, de nem tudom, mit szólnak majd hozzá a szüleim.

Hogy tudott ekkorát hazudni? Szinte érezte, ahogy megnyúlik az orra. Anya és apa még a Super Bowl döntő félidejében közvetített koncertet is kihagynák, csak hogy találkozhassanak egy l’eihrrel – hát még hogy beköltözzön egy a házukba!

– Emiatt ne aggódj. Felhívtam őket, és áldásukat adták a dologra.

Pompás. Naná, hogy az áldásukat adták. Anya valószínűleg már neki is állt kiüríteni Troy szobáját. Végre kipakolja a förtelmes, tesztoszteronszagú heavy metál szentélyt, és kihajítja a motoros macákat ábrázoló posztereket.

Mr. Ferguson felállt, és elővett néhány papírt a mappájából.

– Az ezredestől pedig úgy hallottam, hogy a bátyád majd kiugrott a bőréből, amikor megtudta, hogy ő lesz az első ember, aki eljuthat a L’eihrre.

– Micsoda? – Cara megmarkolta a szék karfáját, és majdnem felugrott. – Troy odamegy a *bolygójukra*?

– Hát nem is mondta?

Cara megrázta a fejét.

– Amint megtudta, hogy téged választottak, jelentkezett a programba önkéntes emberi összekötőnek. Megismeri a l’eihr kultúrát, hogy tudjon majd segíteni neked meg a másik két cserediáknak, amikor jövőre ti is elutaztok. Tekints rá úgy, mint a csillagközi mentorodra – elvigyorodott. – Igazi nagy testvér.

Szóval ezek azok a „bizonyos feladatok”. Cara nem akarta tudni, milyen az, ha az igazgató szerint valami mondjuk „áldozatokkal” jár.

Ekkor újra életre kelt az ezredes, tett egy lépést előre, majd kurtán bólintott.

– A bátyád nagyszerű tengerészgyalogos. Minden alkalmat megragad, hogy szolgálhassa a hazáját.

Pontosan. Ezért nem látta Cara már majdnem két éve azt a gyökeret. De úgy látszik, a Közel-Kelet már túl közel van Troy-nak, úgyhogy kénytelen elhagyni a galaxist. Vajon mi lesz a következő, időutazásra indul?

Ferguson igazgató olyan boldog léptekkel lejtett oda az ajtóhoz, mint egy galamb, akinek sikerült megkaparintania egy darab sült krumplit.

– Lefénymásolom a csereszerződést, addig Rutter ezredes beavat a részletekbe.

Cara az igazgató után nézett, és miközben elfordította a fejét, megpillantotta önnön döbbszent tükrképét a vitaversenyek tróféáit őrző szekrény üvegében. Az arca hosszában megnyúlt a kissé domború üveglaptól, kék szeme pedig úzótnak tűnt, mint a természettudományos laborban kiállított kitömött bagolyé. Hosszú, vörös haja csak kiemelte a bőre sápadtságát.

Nyugi, csitította magát. Lehet, hogy nem is lesz olyan rossz.

A gondolattól is rosszul volt, hogy az év hátralévő részét egy l'eihrrel töltse, viszont jutalmul bármelyik egyetem tárt karokkal várja majd – még a Dartmouth is! Mivel anya kezelésének költségei irdatlan adósságba verték a családot, korábban álmodni sem mert arról, hogy a Nagy Zöldnek becézett magánegyetemre járhat.

És Mr. Fergusonnak igaza volt azzal kapcsolatban, hogy mekkora potenciált rejt a téma. Az emberek gyakorlatilag semmit sem tudtak a l'eihrekről, ő pedig meg fogja osztani a fürdőszobáját az egyikkel. Ez pedig olyasmi, amivel egyetlen másik újságíró sem tud versenyezni.

Csinálhatna egy vadonatúj honlapot, valami hatásvadász címmel meg világűrös dizájnnal. Ha ez az Aelyx megnyílik neki, és kifecseg pár érdekességet a bolygójáról, indíthat egy tematikus cikksorozatot a honlapon, és a világ minden tájáról szerezhet követőket. És ha a következő tanévben tényleg elutazik a L'eihrre, az ott készített fényképek és írások valószínűleg a könyvkiadók érdeklődését is felkeltik majd. Talán még a kiutazása előtt meg tud majd állapodni valamelyik kiadóval.

Minél többet agyalt a dolgon, Cara annál világosabban látta, hogy itt nem is az ösztöndíj az igazi nyeremény. A cse-reprogram a sztratoszférába repítheti a karrierjét. Ha így nézi a dolgot, már nem is tűnik olyan nagy áldozatnak elviselni egy hátborzongató idegent a házában.

– Szedje össze magát, Miss Sweeney! – Rutter ezredes határozott hangja visszarántotta Carát a valóságba. A magas, sovány ezredes az iskolaigazgató asztala mögött állt, és hunyorogva nézte Carát. – Úgy néz ki, mint aki harctéri sokkot kapott. Erre persze meg is van minden oka. Ezt a programot nem a puhányoknak találták ki. Részletesen

elmondom, miről van szó, aztán eldönti, tudja-e vállalni. Megértette?

– Őőő, igen.

Az ezredes az egyenruhája vállára pillantott, megadásra kényszerített egy engedetlen gyűrődést, majd leült. Az a fajta ember volt, aki mindenkitől – még a ruhájától is – megkövetelte a fegyelmet.

– A Kereskedelmi Világszervezet engem jelölt ki a L'eihr-Föld Csereprogram élére. Három ország fogad diáknagyköveteket: Amerika, Franciaország és Kína. A cél az, hogy az emberek és a l'eihrrek jobban megértsék egymást. De mondjuk ki nyíltan. Szövetségre akarunk lépni a l'eihrrekkel.

Cara bólintott. A legtöbb osztálytársától eltérően neki fontos volt, hogy tudja, mi folyik az iskola összegraffitizett falain kívül.

– A közvélemény-kutatásaink azt mutatják, hogy az amerikaiak nem támogatják a dolgot. Túlságosan gyanakvoak. De a program mindent meg fog változtatni.

– Tényleg? Hogyan?

– Aelyx olyan lesz, mintha az árnyéka lenne. Bárhova megy, követni fogja. Dolgozik?

– Hétfvégenként pincérke...

– Mondjon fel.

Cara megköszörülte a torkát.

– Mondjak fel?

– Jár némi ösztöndíj a programmal, úgyhogy tekintse munkának a dolgot. Teljes munkaidős munkának. Az egész országot fogja képviselni, úgyhogy teljes odaadással kell csinálnia. – Az ezredes előrehajolt, és mint aki valamiféle válszra vár, felvonta a szemöldökét.

– Értettem. – Korrekt ajánlatnak tűnt. Minél nagyobb a jutalom, annál nagyobb a felelősség. Ami pedig a munkahelyét

illeti, tudta, hogy sem az óriás hot dogok, sem a vendégek nem fognak hiányozni. – Tanítás után felmondok. Két hét a felmondási idő.

– Legyen egy hét – mondta a tábornok, majd hozzátette: – Minden második szerdán meg fogja látogatni egy forgatócsoport az otthonában. Az interjúk péntekenként este hét órakor kerülnek majd adásba.

– Hűha, hűha. – Tévéinterjú? Cara újra beletörölte a tenyerét a szoknyájába, és átfutott az agyán, hogy nem kel-lene-e mégis a büfés karriert választania. – Benne leszünk a tévében?

– Kérdezte, hogy milyen módszerrel fogjuk felszámolni a gyanakvást. Hát így. Péntekenként minden állampolgár nappalijába beköltözik egy ártalmatlan l'eih. Az emberek attól félnek, amit nem ismernek, ezért megismertetjük velük Aelyxet. De ennél is fontosabb, hogy látni fogják magát – az ezredes Cara orra felé bökött a mutatóujjával, mint Sam bácsi azon a régi háborús toborzóplakáton – Aelyx oldalán. Az egész világ látni fogja, hogy nincs mitől félni.

– De...

– Térjünk vissza a feladataihoz. Segítenie kell Aelyxnek víz- és talajmintákat gyűjteni. A tudósaik meg akarják vizsgálni bennünk a szennyező anyagokat. És számítok a megjelenésére a három hét múlva esedékes manhattani programnyitó gálán.

– Az iskola igazolja a hiányzást, ne aggódj – viharzott be Ferguson igazgató az irodába. Szemlátomást nem tűnt fel neki, hogy Carának kicsi gombóccá szűkült a gyomra, és a torkában zakatol a szíve. Ő persze könnyen van, nem őt fogja az a rengeteg ember nézni a tévében. Az igazgató Cara kezébe nyomott egy köteg papírt, a lapok még melegek voltak a fénymásolótól. – Itt a szerződés és a program

részletes ismertetése. Este olvassátok el a szüleiddel, aztán ird alá, és hozd vissza holnap reggel!

– Hívjon, ha kérdése van – mondta Rutter ezredes, és Cara kezébe nyomta a névjegykártyáját. – Találkozunk három hét múlva.

Ezután felállt, sarkon fordult, és mielőtt Cara megkérdezhetne volna, hogy a tévéinterjúk nélkül is vállalhatja-e a részvételt, kiment a szobából.

Az egész olyan gyorsan történt, hogy szinte lélegzethez sem jutott. Öt perce még az volt a legnagyobb dilemmája, hogy milyen filmet nézzenek meg szombat este a moziban a barátjával, Erickel, most viszont...

Ó, ne! Eric! Róla teljesen megfeledkezett. Eric és a barátai utálták a l'eihreket – nem csak bizalmatlanok voltak, hanem szívből gyűlölték őket. Hülyét fog kapni, ha elmondja neki a dolgot.

– Egy kicsit gondterheltnek tűnsz. – Ferguson igazgató leült az asztala szélére, és rámosolygott Carára, de olyan kedvesen, hogy a lánynak elfacsarodott a szíve. – De tudom, hogy nagyon ügyes leszel. Annyira büszke vagyok rád.

Cara úgy érezte, mindjárt elbőgi magát. Valami érthetetlen okból bármilyen kritikát el tudott viselni, de a kedvességtől folyton sírnia kellett. Hogy ez most ne történjen meg, belemélyesztette a körmét a combjába, és halkán azt mondta:

– Köszönöm.

– És így lehetőséged lesz megköszönni a l'eihreknek, amit tettek. – Félrebillentette a fejét, és olyan szúrósan nézett Carára, hogy a lány elszégyellte magát. – Remélem, nem veszed magától értetődőnek ezt az ajándékot.

Cara leszegte a fejét, és a hüvelykujjával végigsimított a farmerszoknyája rojtos szélén. Lángolt az arca. Azzal, hogy

egyáltalán felmerült benne, hogy ne fogadja el az ajánlatot, bebizonyította, hogy ő a leghálátlanabb gyöker a világon. A saját családja is rengeteget köszönhet a l'eihr tudósoknak. Két évvel ezelőtt, pusztán jó cselekedetből megismertették az emberiséget a bolygójukon őshonos gyógyító gyökérrel, az *asheem*mal, amely képes felismerni és elpusztítani a rákos sejteket. Még éppen meg tudták menteni anyja életét.

Összeszedte magát, felállt, és előrenyújtotta a tenyerét, hogy kezet rázzon az iskolaigazgatóval. Egy diákcsereprogram még nem a világ vége.

– Eljött a világ vége – mondta Syrine, miközben kecsesen nekinyomta ujjait az úrhajó ablakának, mintha el akarná kapni a távolban derengő, hátulról megvilágított bolygót.

Aelyx kipillantott a lány feje fölé, és szemügyre vette a L'eihrt. Életében most először hagyta el a szülőbolygója felszínét, és ahogy nyolcszáz kilométerről lenézett az otthonára, belenyilalt a mellkasába a honvágy. Fogalma sem volt, hogy a Vének miért pont őt választották – és hogy miért pont a Földre, egy ilyen primitív, ostoba bolygóra küldték. Talán igaza van azoknak a klónoknak, akik szerint a vezetőik meggárgyultak.

– Bárcsak meggondolnák magukat – suttozta Eron, és hátrapillantott a vállá fölé, hogy biztosan nem jött-e vissza a nagykövet. – Ez az egész szövetség egy örület.

– Pont ezért kell odamennünk – mondta Aelyx. Nem mert hangosan többet mondani, ezért csak mélyen belenézett Eron szemébe. *Elhoztad a sh'aleart?*

Belevarrtam a köpenyem szegélyébe egy nilweed gallyal együtt, nyugtatta meg Eron. Úgy, ahogy mondtad. És Syrine-nek is segítettem megcsinálni. A kutyák semmit sem fognak érezni a vámnál.

Jó. Aelyx nekidőlt a hűvös fémfalnak, és megpróbált ártatlan ábrázatot vágni. *Csak arra vigyázz, hogy ne mosd ki a köpenyed, amíg a hajón vagyunk.*

Nem vagyok gyengeelméjű, nevetett Eron. Különben is, te hagytad a priccse alatt azt az adag l'inát.

Aelyx elvigyorodott. *Úristen, az borzasztó volt. Soha nem fogom elfelejteni azt a bűzt.*

Mi se fogjuk.

– Jön Stepha – figyelmeztette őket Syrine. – Vigyázzatok a gondolataitokra.

Aelyx ellenállt a kísértésnek, hogy összerezzenjen, és megpördüljön a tengelye körül, helyett ráérősen hátra fordult, és belenézett a nagykövet szemébe, aki fontoskodó, lassú léptekkel közeledett.

Stepha rájuk mosolygott, de a szemében, melynek fényét megtörte a véneket sújtó kórság, nem látszott öröm. Öreg teste meggörnyedt a fásultság súlya alatt, és amikor megszólalt, a szavak csigalassúsággal hagyták el a száját.

– Átvittem a csomagjaitokat a szállítóhajóba. Elhoztatok a diákvízumotokat?

Aelyx biccentett, és közben próbált úrrá lenni az idegességén. Nem igazán sikerült. Stepha elkapta a tekintetét a vizenyős szemeivel, és nem eresztette.

Ne félj, hallotta a fejében Stepha hangját. Az ember, akinél lakni fogsz, nagyon lelkiismeretes vendéglátó. Számos üzenetet küldött már, amikben az igényeid felől érdeklődött.

Aelyx nem Cara Sweeney miatt aggódott, de örült, hogy Stepha ezt hiszi. Ha a nagykövet rájön az árulásra, Aelyxet ki fogják végezni, márpedig ő szeretne élve hazatérni.

– Ez igazán nagyszerű – felelte hangosan, mert a Néma Beszédet használva lehetetlen volt hazudni.

– Mielőtt leszállunk – fordult oda Stepha mindhármukhoz –, figyelmeztetni szeretnék titeket, hogy az emberek szokatlan módokon fejezik ki az érzéseiket. Igyekeztek nem megsértődni ezen. Nem lesz könnyű beilleszkedni, de tudom, hogy alkalmasak vagytok a feladatra. Ti vagytok az Aegisetek legjobbjai. Legyetek türelmesek a vendéglátókkal és a kortársaikkal. Mindenki jól fog járni a szövetséggel, az emberek és a l'eihek is. Megértettétek?

Mindnyájan bólintottak, de közben nem néztek egymásra.

– Kitűnő. – Stepha a dokkoló egység felé intett a kezével. – Akkor készen állunk.

Aelyx megint kipillantott az űrkikötő ablakán. A nap már elkezdett beúszni a L'eihr elé, és olyan erősen ragyogott, hogy el kellett takarnia a szemét. Az Aegisben ezekben a pillanatokban indul a reggeli nyüzsgés, az ásítozó fiatalok talán már be is támolýogtak a közös fürdőkhbe. Vero, a háziállata egy üres priccsen fog ébredni, és nem fogja érteni, hova tűnt a gazdája. Vajon emlékezni fog még Aelyxre, amikor véget ér a csereprogram? Valószínűleg nem.

Syrine megfogta a karját, amitől Aelyx gondolatai viszszatértek a hajóra. A lány bizonyára észrevette rajta az izgatottságot. Ez is egyike volt a különleges képességeinek.

Meg tudjuk csinálni, ígérte Syrine, majd kimutatott az ablakon, és hozzátette, *őértük*.

Tudom. A *sh'alear* az ő ötlete volt, és amikor az Aegis többi tagja megtudta, mire készül, hősnek kiáltották ki. De ettől még Aelyx nem volt oda az ötletért, hogy nyolc hónapot töltsön el a Földön mindenféle vademberek között. Megrázta a fejét, és mielőtt megnyugtatta volna Syrine-t, hogy *igazad van, meg tudjuk csinálni*, újra kipillantott a szülőbolygójára.

Ezután elindultak Eron és Stepha után a főhajó felé. Az állomás szinte teljesen üres volt ebben a korai órában,

egyetlen árust láttak csak, aki a holmijával csencselt a beszálló kapuknál. Időnként felszisszent az úrkikötő szellőztetőrendszere, de különben csak a lépteik visszhangzó zaja hallatszott. Aelyx megállapította magában, hogy az újrahasznosított levegőnek egészen furcsa illata van, hasonló ahhoz az áporodott szaghoz, amit kedvenc gyerekkori búvóhelyén, a *H'alar* barlangban érzett annak idején. Vajon hány órát töltöttek el a szűk, hideg járatokban Eronnal? Több százat, legalább.

Az emlékektől belenyilallt mellkasába az aggodalom. Az emberek a *H'alar* barlangot is el fogják pusztítani, mint ahogy tették a saját természeti csodáikkal. Szemben a l'eihrekkel, az emberek nem szabályozták a bolygójuk népességét. Aelyx sokat tanulmányozta az emberek történelmét. Tudta, mi fog történni, ha ezek az idegenek letelepednek a L'eihrrre. Ugyanaz, mint amikor az amerikai emberek megvetették a lábukat azon a földrészen, ahol jelenleg is élnek. Elveszik, amire szükségük van, és néhány évtizeden belül leigázzák az őslakosokat. Nem hagyhatja, hogy ez megtörténjen.

– Drága testvéreim – kiáltotta oda az árus Aelyxnek és Eronnak –, ezek nélkül nem utazhattok a Földre!

– De, egész biztos vagyok benne, hogy igen – nevetett Eron.

Aelyx a férfit nézett, akinek egy fekete zsinór lógott a kezéből. A zsinór olyan fényes volt, hogy visszavert a menyegyzeti lámpák fényét, és amikor alaposabban szemügyre vette, Aelyx látta, hogy a férfi egy *ahibot* erősített a zsinórra, mintha fel akarta volna díszíteni.

– Mi ez? – kérdezte Aelyx.

– Egy nyaklánc – mondta az árus, és szemléltetésképp a nyakához emelte a zsinórt. – Úgy hallottam, hogy a földi

nők nem tudnak ellenállni a fényes tárgyaknak. Köveket hordanak a nyakukban, sőt, vannak, akik a fülük húsában is. Ha megveszed azt a nyakláncot a vendéglátód *Sh'ovah* napjára, azzal nem csak az Áldott Anyát tiszteled meg, de az emberlányt is megleped egy pompás ajándékkal.

Aelyx összeszorította a száját, hogy el ne vigyorodjon. Nem gondolta, hogy bárkinek örömet okozna egy közönséges kavics. Ennyire még az emberek sem lehetne ostobák.

– Ez igaz – mondta Stepha. – Sok nő örül annak, ha kőből készült ékszert kap ajándékba, viszont nem ünneplik a *Sh'ovah*-t. Helyette a születésük napját ünneplik.

– Érdekes – motyogta Aelyx. Talán elvihetné ezt a zsinórt ajándékba. Azt a látszatot keltené vele, mintha örömet akart volna szeretni a vendéglátójának. – Adok érte harminc kreditet.

Az árus pillanatok alatt becsúsztotta a zsinórt egy szövetzacskóba, azután Aelyx odanyújtotta neki a csuklóját, és a férfi gyorsan leemelte a harminc kreditet a bőre alá ültetett adathordozóról. Aelyx zsebre vágta az új szerzeményét, majd kocogva Eron és Syrine után iramodott.

– A földi lányok tényleg odavannak a kavicsokért? – kérdezte hitetlenkedve Syrine. – Én egy hímnemű embernél fogok lakni. Lehet, hogy vinnem kellett volna neki egy zsák földet.

– Vagy egy doboz trágyát – tette hozzá Eron, és nevetés csillant a szemében. – Micsoda furcsa lények.

Ekkor meghallották Stepha csoszogását, és Aelyx gyorsan témát váltott.

– A *l'ihanod* fent van a hajón? – kérdezte Erontól.

– Bárcsak fent lenne – válaszolta Eron. – De nincsen. Orvosnak osztották be a... – Eron nem tudta befejezni a mondatot, mert Syrine egyszer csak megiramodott és futni

kezdett. A csizmája nagyokat koppant a fémpadlón, lófarka jobbra-balra lengedezett, ahogy egyre jobban eltávolodott tőlük.

– *Fasha* – csúszott ki Aelyx száján, miközben nézte, ahogy a lány eltűnik az úrhajó belsejében. Lehet, hogy Syrine többet érez a szobatársuk iránt, mint az Aelyx gondolta. – Még mindig haragszik rád meg Elyx’ára?

– Azelőtt barátnők voltak – mondta Eron, és lesütötte a szemét. – Azt hiszem, ettől még rosszabb az egész. – Felpillantott. – Úgy képezem, hogy ha te meg én ugyanazt a nőt akarnánk, és ez a nő választana közülünk, mi is megutálnánk egymást.

– Ne legyél ebben olyan biztos. – Aelyx el sem tudta képzelni, hogy ennyire kötődjön valakihez. Barátságosan oldalba könyökölte Eront. – Lehet, hogy megkegyelmeznék, és egyszerűen átengedném neked a lányt.

Eron felnevetett, de továbbra is úgy tűnt, mint aki aggodik.

– Syrine érdeklődik irántad – mondta, és úgy tűnt, azt várja, hogyan reagál Aelyx. – Talán nem ugyanúgy, mint irántam, de lehet...

– Várjál – szakította félbe Aelyx. – Azt akarod mondani, hogy őt kéne választanom?

– Nem! Vagyis lehet. Csak gondolkodj el rajta! Előbb-utóbb mindnyájunknak választanunk kell magunknak *l’ihant*. És miért ne választanád pont őt? Tudod, hogy kompatibilisek vagytok egymással.

Tényleg, miért ne Syrine-t? Aelyx nem tudott volna teljes bizonyossággal válaszolni erre a kérdésre. Egyszerűen nem úgy nézett a lányra.

– Először is, azt hinnéd, hogy csak azért van velem, mert veled nem lehet.

– Bármilyen sovány vigaszt is jelentenél neki, valószínűleg tényleg ez lenne a helyzet.

Aelyx haragos pillantást lövellt a barátja felé.

– Ezen kívül?

– Ezen kívül természetellenes lenne az egész. Ennyi erővel azt is kérdezhetnéd, hogy miért nem választok magamnak az emberek közül.

Eron megvonta a vállát, és éppen nyitotta volna a száját, hogy válaszoljon, amikor megszólalt a hátuk mögött a nagykövet.

– Ne zárkozz el semmitől, testvérem. Az Út ennél rosszabb dolgokat is kérhet tőled.

Aelyx mindkét kezével megmarkolta a jéghideg korlátot, és úgy érezte, *sh'ad* fasírt méretűre kerekedik a szeme. Igazuk volt a barátainak – a Véneknek *tényleg* elment a józan eszük. Ha eddig volt is benne némi bizonytalanság a tervével kapcsolatban, az most végképp elszállt. Lehunyta a szemét, és minden figyelmét befelé összpontosította. Lelasította a fejébe áramló vért, és mérsékelte a szíve kalapálását.

– Követni fogom az Utat, hogy dicsőséget hozzak L'eih Anyára – mondta végül megtevesztően nyugodt hangon Stephának.

2. FEJEZET

Szeptember 3., csütörtök

Üdvözet, Földlakók!

Köszöntelek honlapomon, az osztályelső típusú találkozások exkluzív forrásánál. Engem Cara Sweeney-nek hívnak, és én leszek az idegenvezetőd ezen a csillagközi kiránduláson. Hamarosan megérkezik hozzám az ország első l'eihr cserediákja, én pedig nem leszek rest kiszedni belőle azokat a szaftos titkokat, amiket mindig is tudni akartál a l'eihrrekről, de soha nem merted megkérdezni. Itt nem lesznek tabuk – olyan messze elmegyek a csillagközi történetekért, ahol lány még nem járt előttem! Két hét múlva indulunk, úgyhogy látogass vissza gyakran, nehogy lemaradj valamiről. Szeretnéd, ha a posztok egyből a postaládádban landolnának? Iratkozz fel az RSS hírcsatornámra! És addig is, kérlek, hogy a homo sapiensek nevében üdvözzölj te is Aelyxet, aki alighanem ezekben a pillanatokban hasít keresztül át az ózonrétegen.

Alig várom, hogy találkozzunk Manhattanben, Aelyx! És ne aggódj – békével érkezem. ☺

Cara úgy időzítette a posztot, hogy másnap reggel hat órákor aktíválódjon, így bőven marad ideje arra, hogy beadja

a dolgot a barátjának. Mivel eszébe sem jutott Eric, amikor rábólintott az ösztöndíjra, az a legkevesebb, hogy hagyja, hadd őrzöngje ki magát nyugodtan. Mert abban biztos volt, hogy Eric őrzöngeni fog. De most nem akart Ericre gondolni, és a vitaversenyre való készülés remek lehetőség volt arra, hogy elterelje a figyelmét.

Lecsukta a laptopját, és előre hajolt a székében, hogy ráhangolódjon a történelemterem túlsó végében zajló próbavítára. Joss Fenskének az ivóvíz gazdasági forrásként való felhasználása és nemzetközi kereskedelme mellett kellett érvelnie, ellenfele pedig az órájára pillantott.

– Őőő – kezdte Joss –, a víz az egy, őőő, természetben előforduló áru, semmiben sem különbözik a, őőő, olajtól vagy a földgáztól...

Cara ekkor nyakon lőtte Josst egy befőttres gumival, aki felsóhajtott, és oldalra billentette a fejét, mintha azt kérdezné, hogy *most komolyan?* Cara megvonta a vállát, majd belekezdett a kiselőadásába:

– Ezekkel a őőő-kel semmi esélyünk. Mint ahogy azzal sem, ha minden szó után odateszitek, hogy *szóval*. – Kaitlyn Ray-re bökött, és hozzátette: – Rólad beszélek, Kaity.

– Ja, borzasztó – mondta Kaitlyn.

Cara elengedte a füle mellett a megjegyzést, és újra Jossra figyelt.

– Szeretném, ha megcáfolnád azt az érvet, hogy az olajjal és a földgázzal szemben a víz elengedhetetlen a túléléshez, és hogyha nem szabályozzák megfelelően a vízhez való hozzáférést, a föld lakosságának további robbanásszerű növekedésével háborúk törhetnek ki.

Joss megnyalta a száját és bólintott, majd ismét elkezdett nyögdécselni. Annyi önbizalom szorult belé, mint egy őzbe, aki éppen sóbálvánnyá merevedve néz farkasszemet a feléje

száguldó teherautó fényszórójával. Cara ráborult az asztalára, és a kézfejeire támasztotta az állát. Ennek a csapatnak annyi lesz, ha ő befejezi a középiskolát. Az alapokat megtudta tanítani nekik, de hiányzik belőlük a szenvedély, ami a győzelemhez kell. A küzdőszellem belülről fakad – vagy megvan az emberben, vagy nincs. Még a l'eihrek is képesek voltak felismerni a valódi szenvedélyt, amikor szembe találtak magukat vele.

A l'eihrekről Carának eszébe jutott, hogy a nagykövetük végre válaszolt arra az e-mailre, amiben Aelyx otthoni szobájának kinézete és berendezése felől érdeklődött. Szürke falak, bézs padló, egyszerű ágy, lakónként egy tárolószekrény, semmi dísz tárgy – hangzott a válasz. Börtöndizájn, mondhatni. De legalább nem fog sokáig tartani anyának átalakítani Troy szobáját – mindössze a falakat kell átfesteni, meg lefektetni egy padlószőnyeget. Gyakorlás után Cara beugrik majd egy barkácsáruházba, és megveszi, amire szükség van. Aelyxnek talán könnyebben megered a nyelve, ha kényelemben és biztonságban érzi magát.

Cara tekintete az okostábla fölötti faliórára kúszott.

– Fejezzük be kicsit korábban – mondta. – Még elő kell készítenem egy kísérletet a holnapi fizikaórára.

És akkor még nem említette a matematika beadandót, a földönkívüli cserediákkal kapcsolatos előkészületeket, és az izgalmas híreket, amelyeket még közölnie kell Erickel. Alighanem megint egész éjjel ébren lesz.

– Helló, bébi! – Eric lesöpört néhány fűszálat és száradt sár darabot a lacrosse-mellényéről Carának elülső verandájának padlójára, és közben próbált belesni a nappaliba. Lerúgta a stoplis cipőjét, majd belépett a házba, és becsukta maga mögött az ajtót. – Hol van apukád?

Cara leszedett egy falevelet Eric csatakos szőke hajáról, és megcsiklandozta vele a fiú állát.

– A konyhában. Miért?

– Azért, mert ki fog nyírni, ha megtudja, hogy ezt csináltam – mondta, azzal beakasztotta a mutatóujját Cara pótlójának nyakába, és belesett a póló alá. Amikor Cara rácsapott a kezére, Eric elvigyorodott, és a konyha felé bökött a fejével. – Etesz meg. Éhen pusztulok.

– Cicik meg chips? – Cara összefonta a karját, és érezte, hogy mosolyra húzódik a szája. – Csak erre kellek, mi?

Csak félig-meddig szánta viccnek a megjegyzést. Eric az elsős iskolai bál óta próbálja utolérni a haverjait, akiknek akkor összejött a dolog. Úgy tett, mintha a szex valami verseny lenne, ő pedig nem akarna az utolsó helyen végezni. Az szemlátomást nem igazán érdekelt, hogy Cara még nem szeretné átszakítani a célszalagot.

– Ezzel most nagyon megbántottál. Hogy feltételezheted, hogy csak erre kellesz? – kérdezte, és megint elvigyorodott. – Én ennél sokkal többet akarok.

– Seggfej – mondta Cara, miközben megfogta Eric kezét, és lökdösni kezdte a fiút a konyha felé. – Gyerünk, én is éhen halok!

Mintha csak a jelre várt volna, Carának megkordult a hasa. Ebéd óta egy falatot sem evett, túlságosan ideges volt a gondolattól, hogy közölnie kell Erickel: hamarosan lesz egy állandó gyertyatartójuk. Pontosabban, egy második állandó gyertyatartójuk, ha Cara legjobb barátnőjét, Torit is beszámítjuk. Csakhogy őt Eric nem utálta annyira, mint amennyire a l'eihreket. Majdnem, de annyira azért nem.

– Pizzát csinál az anyukád? – kérdezte Eric, miután megérezte a marinara szósz fűszeres illatát. Közben a másik kezét Cara derekára tette, és lassan lecsúsztatta a szoknyájára.

Cara erre a kezére is rácsapott, és azt kívánta, bárcsak békén hagyná egy percre.

– Nem, ez... – Ekkor hirtelen leblokkolt az agya, és a földbe gyökerezett a lába, ugyanis a konyhába belépve azt látta, hogy a szülei a hűtőnek dőlve szenvedélyesen csókolóznak egymással.

Végigfutott a hátán a hideg, gyorsan a szeme elé kapta a kezét, Eric pedig egy kétfallásos piruett kíséretében úgy menekült ki a konyhából, mintha lángokban állna a helyiség.

– Undorító – lesett ki Cara az ujjai között. – Miért nem tudjátok ezt titokban csinálni? – Például kulcsra zárt, hangszigetelt ajtók mögött.

Anya nagy cuppanással szakadt el apa szájától, majd félresöpört a homlokából egy kócos, fekete hajtincset.

– Hékás – mondta. – Te meg mikor jöttél haza?

Apa arra se vette a fáradságot, hogy felnézzen, csak a kócos, vörös haja látszott, ahogy tovább szimatolta anya nyakát.

– Pár perce. – Cara elfintorodott. – Apa, nem tudnád abbahagyni?

Válasz helyett apa csak legyintett, és folytatta tovább, amit csinált. Ő volt a midtowni tűzoltóság kapitánya, és anyával mindig nagyon... szerelmes... hangulatban voltak, amikor hazajött a negyvennyolc órás műszakból. Cara arra gondolt, vajon az ő szülei miért nem képesek utálni egymást, mint minden normális házaspár.

Mivel elment az étvágya, lemondott a kajabeszerezési terveiről, de mielőtt kiment volna a konyhából, szokás szerint alaposan megnézte magának anya arcát, nem sápadt és viaszos-e a bőre, nincsenek-e ott a szeme alatt a régi, szürke karikák. Miután mindent simának és egészségesen rózsaszínnek talált, halkán felsóhajtott, és kifordult a konyhából.

Még most, ennyi idő után is alig tudta elhinni, hogy anya tényleg meggyógyult, és nem fog előugrani valamelyik átverős műsor házigazdája az ajtó mögül, és azt rikoltozni, hogy *Hoppáá! Az anyukádnak még mindig petefészekrákja van! Átvertünk!* Bízni akart az *asheem*ben, a l'eihrek gyógynövényében, de nem volt könnyű. Miután magára hagyta a szemlátomást magányra vágyó szüleit, Cara visszament a nappaliba.

– Mi az, nincs kaja? – A fiú a gyomrához kapott, mint akit szörnyű kínok gyötörnek, majd halottnak tettetve magát egy hangos puffanással a kanapéra rogyott, és ekkor Cara egy pillanatra újra meglátta benne a régi Ericet – a dilis, langaléta elsőst, aki annak ellenére meg tudta nevetetni, hogy az anyukája éppen haldoklott. Most olyan furán mutatott a kopott kanapén, mintha a fiatal, szőke Zeusz jött volna le meglátogatni a halandókat. Carának hiányzott a régi égimeszelő és a hülye viccei.

– Neked is van két lábad – mondta Cara. – Menjél velük vissza, ha még éhes vagy.

Eric olyan képet vágott, mint aki citromba harapott.

– Nem jön be az öregpornó.

Cara felvihogott. Mintha a régi Ericet hallotta volna.

– Hé, játszunk egyet a *Totális zombimészárlással*. Utolsó vérig, mint a régi szép időkben. Na, hagylak győzni – kérlete, de Eric megrázta a fejét, majd elkapta a csuklójánál fogva, és lerántotta az ölébe.

– Van egy jobb ötletem – mondta, és Cara orrát megcsapta a pézsmaszagú kölni és az izzadt fiútest átható szaga. Eric a fülére szorított a száját, és miközben az ujjai felfelé vándoroltak a combja belső oldalán, belesuttogott a fülébe: – Menjünk fel a szobádba. Az apukád most egy ideig biztosan lefoglalja magát.

Cara beletenyерelt a fiú izzadt mellkasába, eltolta magától, és közben próbálta a száján keresztül venni a levegőt. Miért nem képes felfogni, hogy ezzel a tapperolással csak maga alatt vágja a fát?

– Izéke, Tori mindjárt átjön.

Eric nagyot sóhajtott, és miközben ráfújta a levegőt Cara nyakára, az ujjai befejezték egyetlen kirándulásukat.

– Remek. Pont ő hiányzott. Nincsen saját élete annak a kis piócának? – kérdezte Eric, és eltolta magától Carát, majd átsúszott a kanapé túlsó végébe.

– Torinak *van* saját élete – mondta Cara, és beleboksolt a fiú bicepszébe. – A kedvemért kihagyja a diákönkormányzat ülését.

Márpedig Tori korábban egyetlen gyűlést sem hagyott ki – főleg mert Jared Lee volt a diákönkormányzat elnöke, akibe Tori régóta szerelmes volt.

– Minek hívtad át? – kérdezte Eric, miközben a karját dörzsölte. – Próbálsz lerázni?

– Lehet, hogy azt kéne – mondta Cara, és érezte, hogy előnti a forróság az arcát.

Az állandó fogdosás, a sértések – érezte, hogy nem sokáig tudja már elviselni az új Ericet. Lehunyta a szemét, lassan visszszámolt tíztől egyig, és megpróbálta felidézni, milyen technikákat olvasott a *Dühkezelés idiotáknak* című könyvben. Nagy levegő be... nagy levegő ki. Ó, a fenébe az egészszel. Ha ezzel nem sikerül lekoptatnia Ericet, akkor semmivel.

– Aláírtam a szerződést – mondta.

– Milyen szerződést? – Beletelt néhány másodperbe, mire Ericnek leesett a dolog, és amikor újra kinyitotta a száját, Cara hallani vélte azt a kis pukkanó hangot, amit a pontyot szoktak kiadni. – Arról a csereprogramról beszélsz, amit ebédnél mondtál?

– Aha.

– Most szívat, ugye?

– A-a – ráta meg a fejét Cara, és minden elhatározását összeszedve hozzátette: – Két hét múlva költözik a fiú.

– Te megőrültél? Ez azt jelenti, hogy tényleg oda kell majd menned! Nincs az a pénz, amiért ez megérné! – Eric belenyúlt a farzsebébe, és előhúzott egy nedves, gyűrött szórólapot, de mielőtt befejezhette volna a mozdulatot, megállt a keze a levegőben. – Várjunk. Azt mondtad, hogy *fiú*? Egy csávó fog ideköltözni? Az rohadtul ki van zárva!

Ekkor három határozott koppanás hallatszott a bejárati ajtón, és Tori lépett be a házba, mire Cara és Eric abbahagyták a veszekedést.

Tori a válla mögé vetette hosszú, fekete lófarkát, lehajította a földre a kapuskesztyűjét, majd kibújt a focimezéből, és letörölte vele az arcáról az izzadságot. Ezután a nyakába vetette a mezt, és úgy állt ott sportmelltartóban, rövidnadrágban és csípőre tett kézzel, mint valami Wonder Woman.

– Helló, *culo* – mondta Ericnek, és közben majd keresztlőszúrta a tekintetével. Üdvözlésképp még a magasba emelte a középső ujját, amit Eric udvariasan viszonzott. A kettejük közti gyűlölet kezdetektől fogva kölcsönös volt.

Ha Cara volt a jang, Tori volt a jing – tikfa színű bőr, kormfekete szem – az átlagosnál rosszabb tanuló, akibe apró termete ellenére annyi energia szorult, mint két atomerőműbe. Egyvalami viszont közös volt bennük: mindkettőjüknek ami a szívéen, az a száján.

Eric volt az, aki először megszólalt, és meglepő módon közvetlenül Torihoz intézte a szavait, sőt, oda is intette a lányt a kanapéhoz.

– Ezt nem fogod elhinni – mondta.

– Lássuk csak. Mi lehet az, amit nem fogok elhinni? –
Tori elgondolkodva megvakarta az állát. – Kihúztad a nyelv-
ved Marcus Johnson seggéből?

– Nem lesz ilyen jókedved, ha majd egy gyökér ufó
tönkreteszi a következő pizsamapartidot – mondta komoran
Eric. – Biztos remek szórakozás lesz befonni a haját, vagy
mit tudom én, mit szoktatok csinálni ezeken a bulikon.

– Ez meg miről beszél? – Tori odahúzott egy széket a
kanapéhoz, Caráék felé fordította a támláját, majd lovagló
ülésben elhelyezkedett rajta. Cara röviden összefoglalta, miről
van szó.

– *Putá madre!* Mielőtt végleg eldöntöd, olvasd el ezt –
mondta Tori, és az egyik kezével előkotort egy összehajto-
gatott, átizzadt papírlapot a melltartójából. Kihajtogatta a
combján, majd odaadta Carának. – Edzés után osztogatták.

– Nálunk is – mondta Eric, és a kanapéra dobta a sajátját.
– Marcus apukája az elnöke a helyi szervezetüknek. Én már
csatlakoztam is.

Cara óvatosan kézbe vette a gusztustalan állapotban lévő
füzetecskét, és szemügyre vette a címlapot. ELME: EMBEREK
A L'EIHR MEGSZÁLLÁS ELLEN. A FÖLD VÉDELMEZŐI.

– Ez most komoly? Van valaki, aki komolyan veszi ezeket?

A ELME-nek világszerte több ezer tagja volt – szélsősé-
ges idióták, abból a fajtából, akik alaposan felfegyverkeztek
magukat, és úgy várták az apokalipszist.

– És mi volt? Ismerkedés gyanánt megkínáltak egy kis
ciánfröccsel, hogy aztán zökkenőmentesen menjen a kol-
lektív öngyilkosság? Remélem, szépen megittad.

– Te vagy az, aki mérgezi magát – mondta Eric, mi-
közben kikapta a füzetet Cara kezéből, és felemelte, mint
valami zsoltároskönyvet –, ha elhiszed, amit a kormány
mond.

Tori előrehajolt a székében, és lilára lakkozott körmével rábökött a legelső bekezdésre.

– Ez a rész eléggé para.

Cara megadóan felsóhajtott, és olvasni kezdett.

– A l’eihrek, legalábbis az a néhány, akiket eddig volt szerencsénk látni, olyan technológia, intelligencia, sebesség... bla, bla, bla... Fel kell tennünk hát a kérdést: Mit akarhatnak ezek tőlünk? Ijesztő fizikai adottságaikat ősi tenyésztési programjuknak köszönhetik, és mivel tudjuk, hogy mi, emberek, genetikailag kompatibilisek vagyunk a l’eihrekkel, azt kell gondolnunk, hogy az idegenek az asszonyainkat akarják, méghozzá azért, hogy létrehozzanak egy új, mutáns fajt.

Ezeknek elgurult a gyógyszere, gondolta Cara. Ráadásul a meggyőzési technikák terén is lenne mit fejlődniük.

– Ne viccelj már – mondta. – Üres duma, amivel próbálnak a saját oldalukra állítani. Hogy vagy képes komolyan venni?

– Nem viccelek – Ericnek megfeszült az állkapcsa, és olyan jeges fény csillant a szemében, amelyet Cara még soha nem látott. A fiú, akit Cara valaha szeretett, a szeme előtt változott át dühös idegenné, és ettől végigfutott a hideg a gerincén. – Nagyon titkolóznak, főleg a fegyvereikkel kapcsolatban, és ez a telepátias szarság, amit nyomnak...

– Az nagyon para – fejezte be a mondatot Tori.

– Figyelj, Eric, már késő, már aláírtam...

– Nem ez az egyetlen ösztöndíj a világon – mondta Eric, és dühösen felpattant az ágyról. – Ráadásul a szabályok szerint a vendéglátó iskola legjobb tanulójának kell befogadnia ezt a gyökeret. Ha nemet mondasz, valamelyik másik iskolába fogják vinni. De ha igent mondasz, ott fog ülni velünk az órákon, a menzán, ugyanabba a budiba fog járni... Mi van, ha megengedik neki, hogy sportoljon? – Eric beletúrt

a hajába. – Gondolj már bele! Mindenki utálni fog, amiért ránk szabadítottad. És minket is utálni fognak – Eric saját magára, majd Torira mutatott –, amiért hagytuk.

Cara döbbenten nézte őket.

– Ezentúl nem fogtok velem mutatkozni?

Eric csak bámulta a kopott parkettát a két lába között, és nem mondott semmit.

– Nem foglak ezért ejteni – mondta Tori, miközben előre-hátra hintázott a székén –, de ezért gondolkodj a dolgon. Semmit nem tudunk róluk. Mi van, ha készülnek valamire? Mi van, ha nem engednek majd el a bolygójukról?

– Meggyógyították anyát. Miért csinálták volna, ha igazából el akarnak pusztítani minket?

– Jaj, Cara, nőj már fel! – Erik odaviharzott az ajtóhoz, és felkapta a stoplis cipőjét a verandáról. – Nyilván akar-nak valamit a gyógyszerért cserébe. Semmi sincsen ingyen. Itt az ideje, hogy hozz egy kis áldozatot a többiekért. Tépd össze a szerződést, vagy bánom is én, hogyan, de csináld vissza!

– Nem! – Mégis hogy képzeled, hogy parancsolgat neki?
– Az egész karrierem múlhat ezen.

– Ez most komoly? Úristen, hogy lehetsz ennyire önző?

Eric most már kiabált vele – először a sokéves barátságuk kezdete óta.

– Veszélybe sodrod magadat és az egész várost, csak azért, hogy ne kelljen felvenned a diákhitelt?

– *Én* vagyok az önző? Te öntelt pö...

– Mi a probléma? – Apa lépett be a nappaliba. A haja még kócos volt az anyával közös konyhai előadásuktól. Játékosan megszorította Tori vállát, majd egy szúrós pillantás kíséretében kurtán odabiccentett Ericnek. – Fogadok, hogy még nem vagy kész a házi feladatoddal.

– Ja – Eric értette a célzást. Odahajolt Carához, mintha arcon akarná csókolni, de csók helyett belesuttogott a fülébe. – Jobb, ha eldöntöd, mi az, ami igazán számít.

Ezután megfordult, és köszönés nélkül kiment a házból. Olyan halkan csukta be az ajtót, hogy a zárnyelv kattánása sem hallatszott. Ez valahogy jobban bántotta Cara fülét, mintha becsapta volna.

Eric ELME szórólapja a földön hevert, Cara most felvette, és elolvasta az utolsó bekezdést. *Jobb meghalni a Föld büszke védelmezőjeként, mint egy idegen faj elnyomásában élni. Ismerd fel a l'eihr ellenségét! Lehet, hogy külsőre úgy néz ki, mint egy ember, de nem az.*

Carát kirázta a hideg. Ijesztő volt belegondolni, hogy Eric tényleg elhiszi ezt az egész agyrémet, és Tori is hajlik rá. Mi van, ha a fiújának igaza van, és az egész iskola utálni fogja, amiért befogadja Aelyxet?

Vett egy mély lélegzetet, és sokáig benntartotta a levegőt. Nem, ez kizárt. Persze, biztos a többiekben is lesz némi bizonytalanság – mint ahogy benne is van –, de nem fogják fáklyával meg vasvillával kiűzni a világból. Tori pedig teljesen hülye, ha tényleg azt hiszi, hogy a l'eihek azért akarják a bolygójukra vinni, hogy foglyul ejtsék és rákényszerítsék, szüljön nekik mutánsokat. Ha tényleg ezt akarják, miért nem rabolják el most? Könnyűszerrel megtehetnék.

De akkor mitől lett megint olyan nyirkos a tenyere? Miért érzi úgy, mintha a szíve a torkán keresztül próbálná elhagyni a testét?

Hangosan kifújta a levegőt, és megpróbált nem tudomást venni a koponyáját belülről csiklandozó félelemről – ugyanarról a félelemről, amit akkor szokott érezni, amikor egy vita közepén rájön, hogy rossz érvet választott.

